

SFINXENS HEMLIGHET

10 SFINXENS HEMLIGHET

¹Liksom de flesta esoteriska symboler har även Sfinxen blivit föremål för olika utläggningar.

²Enligt den ursprungliga tolkningen var Sfinxen bevararen av livets hemlighet, den esoteriska kunskapen om tillvaron. Dess outgrundliga leende utlades emellertid alltmer i pessimistisk riktning och antogs slutligen vara inseglet på livets grymhet.

³Vi esoteriker veta, att leendet är gott. Sfinxen ler, emedan allt liv är en enhet, fruktan och oro äro onödiga, sorger och bekymmer övergående. Det onda är livsokunnighetens misstag och försvinner i den mån människan söker sanningen och i livet tillämpar vad hon funnit. Misstag höra med till den nödvändiga livserfarenheten. Men misstagen rättas till, sanningen träder i dagen och framstår som livets eviga lag, som leder alla till fullkomlighet.

⁴Det har i teosofien talats om "förlorade själar". Det finns inga sådana. Uttrycket var en av de tyvärr många vårdslösa, missvisande termerna i ockult litteratur. Därmed avsågs, att de flesta människorna äro tvungna att på nytt inkarnera för att erhålla en ny "astral själ" (emotionalhölje) i stället för den gamla, som kunde förutses bli upplöst efter inkarnationens slut.

⁵Det har sagts, att de svarta magikerna äro dömda till total förintelse. Men monaden är odödlig. De svarta ha skadat sitt kausalhölje och sina "permanenta atomer" och måste i sinom tid förvärva nya. Men även de nå slutmålet en gång. Man beräknar, att de på sitt fatala experiment förlorat c:a 30 eoner, under vilka de få rikliga tillfällen att skörda vad de sått.

⁶I detta sammanhang kan även påpekas, att inga svarta magiker kunna reinkarnera. De existera i emotionalvärlden och kunna därifrån behärska de människor som leva ett själviskt liv. De ha, otroligt nog, sina lärjungar i det fysiska, individer som tro sig kunna trotsa Lagen.

⁷Sfinxens leende är gott. Det anger att livet är gudomligt och att det beror på envar av oss, när vi ska förverkliga våra gudomliga möjligheter.

⁸Sfinxen var även symbolen för den som invigts i livets mysterier och genomgått invigningsproven. Dessa voro i äldsta tider av sådant slag, att endast de som övervunnit fruktan och behärskat sin lägre natur, kunde uthärda fasorna. I själva verket rörde det sig om magiska fenomen, av hierofanten framkallade skräckinjagande fysisk-eteriska och emotionala elementaler, som gjorts synliga för den oförberedde neofyten. Det finns i den ockulta litteraturen många skildringar av liknande prov. Den i vår tid mest kända är väl Joan Grants i boken *Jag var Egyptens drottning*. Däremot är skildringen i Bulwer-Lyttons roman *Zanoni* av annat slag. Tröskelns väktare är vårt eget lägre jag, som återspeglas i en projicerad elemental och som vi med fasa rygga tillbaks inför. Man behöver icke uppmanas att glömma det lägre. Man önskar intet hellre, sedan man sett det.

⁹Måhända var anledningen till att Sfinxen senare fick så dåligt rykte den, att mystiska dödsfall förekommo i samband med invigningsproven. Legendan visste berätta, att Sfinxen spärrade vägen för vandraren till helgedomen och störtade ned i avgrunden alla som icke kunde rätt besvara dess tre frågor. Vilka dessa voro, hemlighölls givetvis, och de blevo föremål för djupsinniga utläggningar, alla givetvis falska. De senare grekiska mysterierna voro av tre slag. I de mindre mysterierna undervisades om livet efter döden i emotionalvärlden ("underjorden"), i de större om vistelsen i mentalvärlden. Först i högsta graden, som var så hemlig, att endast de i denna invigda visste att den fanns, lämnades svaret på de tre frågor som sammanfatta kunskapen om verkligheten och livet: Varifrån, hur och varthän?

Ovanstående text utgör uppsatsen *Sfinxens hemlighet* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i

boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.